

Als de grote kans zich
aandient in je leven
moet je alert zijn

Vissen

Fabio voeren
Genovesi

roman

Over het boek

Fiorenzo komt uit Muglione, in het Toscaanse binnenland, een plek van werkloosheid en stilstaande wateren. Hij is niet onder een gelukkig gesternte geboren: hij verloor al jong zijn moeder, zijn vader is godbetert eigenaar van een hengelsportwinkel en coacht de plaatselijke fietsclub, en op dertienjarige leeftijd raakte hij een hand kwijt door een vuurwerkongeluk.

Hoewel alle andere onderdelen er nog aan zitten en Fiorenzo een knappe jongen is, een heavy metal-zanger en een goede student, leert hij al op jonge leeftijd dat 'wat je niet hebt veel zwaarder telt dan wat je wel hebt'.

Dan is er Mirko, bijgenaamd het Kampioentje, een jochie dat Fiorenzo's vader heeft ontdekt in het afgelegen Molise en dat hij zo goed als adopteert omdat zijn fietstalent grootse dingen voor de toekomst lijkt te beloven.

Tot slot Tiziana: ze is dertig, afkomstig uit Muglione, maar studeerde in Berlijn, kreeg aanbiedingen voor banen van over de hele wereld, maar besloot haar talenten en capaciteiten in te zetten voor de gemeenschap van Muglione. Daar mag ze de lokale jeugdclub leiden waar eigenlijk voornamelijk een groepje oudere mensen naartoe komt.

Fiorenzo, het Kampioentje en Tiziana: drie levens die elkaar kruisen op een onwaarschijnlijke, desolate plek in de wereld. Een roman die even hartverscheurend is als hilarisch, bitter en poëtisch tegelijk. In een Toscane zoals we dat niet kennen.

De pers over *Vissen voeren*

'Vanaf de eerste pagina's word je opgepakt en meegesleept door het verhaal van de negentienjarige Fiorenzo.' – *Recensioni senza rete*

'Ik heb een schitterend boek gelezen. De schrijver is de jonge Fabio Genovesi, het is een roman met de titel *Vissen voeren*.' – *l'Unità*

'Genovesi bewijst dat hij net als zijn hoofdpersoon Fiorenzo weet dat "wat je niet hebt veel zwaarder telt dan wat je wel hebt". En zijn boek, een lange, geslaagde proeve van weglaten, verhaalt op overtuigende wijze niet alleen over het Toscaanse binnenland, maar ook over twee andere werelden. Die van de wielersport en die van de, wellicht wat minder wijdverbreide maar al even fascinerende, hengelsport.' – *Il Riformista*

'In een klein dorp arriveert de toekomst later, maar je ziet hem wel heel duidelijk aankomen. Dat is het Toscane waar niemand het over heeft. Dat is *Vissen voeren* van Fabio Genovesi.' – *Il Giornale*

'Genovesi hengelt in *Vissen voeren* met verfrissende vrijpostigheid in het troebele leven van alledag.' – *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

Over de auteur

Fabio Genovesi (Forte dei Marmi, 1974) debuteerde in 2008 met *Versilia Rock City* en schreef theaterstukken en scenario's voor televisie en films. Hij was coach van jonge wielrenners en in zijn vrije tijd is hij een verwoed sportvisser.

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl

© 2011 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

Oorspronkelijke titel: Esche vive

Vertaald uit het Italiaans door Manon Smits en Pieter van der Drift

© 2012 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Manon Smits en

Pieter van der Drift

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Caitlin Worthington

Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN gebonden boek 978 90 5672 412 2

ISBN e-book 978 90 449 6566 7

NUR 302

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Fabio Genovesi

Vissen voeren

Vertaald door Manon Smits en Pieter van der Drift

SIGNATUUR

2012

Boy wants a car from his Dad,
Dad says, first you gotta cut that hair
Boy says, hey Dad, Jesus had long hair
and Dad says
that's right, son, but Jesus walked everywhere

– DAVID BERMAN, *The Frontier Index*

Galileo was een sukkel

zomer 2005

Een ... Twee ...

We tellen tot tien. Het water van de sloot is vlak en donker, het is net een bewogen foto van modder. Het is een julimiddag in 2005, wij kijken naar het water en tellen.

Wij, dat zijn Stefano, Silvia en ik, die jammer genoeg Fiorenzo heet. We moeten tot tien komen, dat moet toch lukken? Tellen is fijn, het geeft je het gevoel van iets wat makkelijk en precies is, en dat is de wiskunde dus ook, je voelt je op je gemak omdat de wiskunde volmaakt is en je nooit de fout in kunt gaan als je daarop vertrouwt, dat zei Galileo ook al.

Alleen was Galileo een sukkel.

Inderdaad ja, Galileo Galilei, die kwam uit Pisa en vandaar dat de scholen in deze streek allemaal naar hem vernoemd zijn, en vorige maand hadden we het eindexamen van de onderbouw en kwamen al mijn klasgenoten met Galileo aanzetten als onderwerp voor natuurkunde. Maar ik koos voor kernenergie, wat me geen bal interesseert, maar ik gunde het hem gewoon niet. Die vent heeft ik weet niet wat allemaal uitgevonden en op een dag schreef hij dat de aarde om de zon draaide waardoor de paus hem op de brandstapel wilde gooien en toen was het ineens: O nee, sorry, ik heb me vergist, er is niks van waar.

Maar dat is niet de reden waarom hij een sukkel was. Galileo was een sukkel omdat hij zei dat de natuur als een open boek voor ons ligt, en dat boek is geschreven in de taal van de wiskunde. Uiteindelijk komt het er volgens hem op neer dat alle dingen van de wereld en van het leven, de mensen en de bomen en de schelpen en de sterren en de zeepaardjes en de verkeerslichten en de kwallen, dat alles is te verklaren met getallen en geometrische figuren. Wat de grootste flauwekul is, en als ik het had gezegd zou iedereen me vierkant uitlachen, en terecht. Maar nu heeft Galileo

Galilei het gezegd en dus moet het wel waar zijn, want hij was een genie en hij leefde in een tijd met allemaal genieën en kunstenaars en die verdeden hun tijd heus niet met boodschappen doen of in het postkantoor of in het café ... nee, zij bedachten gedichten of schilderijen of bijvoorbeeld superbelangrijke wetenschappelijke wetten.

Maar dat is flauwekul. In Galileo's tijd hadden ze niet eens fietsen. En ook geen elektriciteit. En als ze nodig moesten, deden ze het in een goor emmertje en dan kieperden ze alles op straat zonder te kijken of er iemand onder het raam door liep. Ze konden verdorie niet eens ijs maken, en er waren dan ook mensen die van de bergen omlaag kwamen om sneeuw te verkopen. Ik bedoel, die lui kochten snééuw!

En wij hier altijd maar beweren dat de mensen vroeger zo geweldig en diepzinnig waren, en dat we tegenwoordig toch maar een stelletje achterlijke sukkels zijn ... En dat is ook wel zo, wij zijn ook sukkels, alleen zijn we dat volgens mij altijd al geweest, vanaf de holbewoners tot aan deze middag waarop Stefano en Silvia en ik hier bij de sloot staan te tellen.

En als we dan toch willen doen wie de grootste sukkel is, dan laat ik iedereen mijlenver achter me met wat mij zo meteen zal overkomen.

Drie ... Vier ...

Volgens het boek van de natuur kunnen we tot tien tellen. Sterker nog, we móéten tot tien tellen. Anders komt het rotje te snel in contact met water en dooft het zonder te ontploffen. We hebben het al heel wat keren uitgetest, de bodem van de sloot ligt vol met rotjes die niet zijn afgegaan, ook al zie je ze niet omdat het water veel te troebel is.

Maar als je er een aansteekt, tien seconden wacht en hem dan pas weggooit, is de vlam al te dicht bij het kruid en kan het water er niks meer tegen doen. Het rotje vliegt de sloot in, zinkt omlaag en knalt uit elkaar, en dan komen er luchtballen en slib naar boven en beesten die het lef hebben om daar op de bodem te leven. Vissen, palingen, kikkers: allemaal tegelijk gaan ze eraan en komen ze met hun buik bovendrijven. Als je er vanaf de kant naar kijkt, zie je alleen die buiken die bovenkomen als witte strepen, opgeblazen, hartstikke dood.

Maar de streep die we vanochtend hebben gezien was een heel ander verhaal. Die was zwart en reusachtig, springlevend, het was een opzienbarende rugvin die zich rustig verplaatste en het water in tweeën splitste. Nu staat het vast, het slootmonster bestaat, daar is geen twijfel meer over mogelijk. Tot vandaag had alleen Stefano hem gezien, maar die kun je niet serieus nemen. Stefano is er zo een die, als hij 's nachts moet plassen, zijn moeder wakker maakt omdat hij niet alleen naar de wc durft.

Vanochtend hebben we hem alle drie gezien. We konden er ook niet omheen kijken, hij was gigantisch. We zaten op de gedroogde modder langs de kant te vissen, en toen kwam godsamme ineens dat donkere gevaarte langs.

Stefano schreeuwde dat het een haai was, Silvia dat het een dolfin was, maar dat kon allebei niet want die zitten in de zee. Nou ja, in het Amazonegebied heb je ook wel halfblinde dolfinen die in de rivieren leven. Maar we zitten hier niet in het Amazonegebied, we zitten in de provincie Pisa, en dit is ook geen rivier, het is een smalle sloot die naar mest stinkt. Het monster kan dus geen dolfin zijn en ook geen haai, maar wat is het dan? Er was maar één manier om daar achter te komen, en deze keer was één rotje niet voldoende, nu was het tijd voor het echte werk.

Zes kanonslagen, zes! Model magnum, professionele kwaliteit, strak tegen elkaar aan geplakt met zilverkleurige isolatietape. Stefano vroeg: 'Is dat niet te veel?' op zo'n jankerig toontje waar je nekharen meteen van overeind gaan staan. Silvia en ik gaven niet eens antwoord, we keken hem smalend aan en bonden de tape ook nog goed strak om de onderkant van de rotjes. Nu is het net één grote reuzenkanonslag, het lijkt wel een handgranaat. Als je nog iets heftigers wilt, moet je het leger erbij halen.

Vijf ... Zes ...

Het duurde een halfuur voor we eruit waren wie de bom in het water zou gooien. Stefano schudde zijn hoofd en schopte met zijn voeten het stof omhoog, hij stamelde: 'Het is niet eerlijk, jullie maken er misbruik van dat ik de slapste ben.' Pas later begrepen we dat hij hem per se níét wilde gooien, we legden hem uit hoe de vork in de steel zat en toen deed hij niet meer moeilijk, sterker nog, hij ging een eindje naar achteren en volgde de scène vol spanning.

Silvia en ik gaven ons echter niet zo gemakkelijk gewonnen. Het

idee van de superbom was weliswaar van mij, het geld voor de rotjes kwam van haar en dus stonden we gelijk. En zoals altijd als je er met praatjes niet uitkomt, lieten we de beslissing uiteindelijk nemen door steen-papier-schaar.

Start!

Ik papier, zij steen. Ik heb gewonnen.

Het is best wel een bijzonder moment, het is de laatste keer in mijn leven dat ik win met steen-papier-schaar. Tenminste, met deze hand, mijn rechter. Die op dit moment de bom vastklemt, wat maar net lukt omdat hij zo groot is. Mijn hele hand zit vol kracht, vuur en buskruit, ik ben de koning van de sloot.

En jij, lief monster, jij dacht dat je de sterkste was, hè? Nou, dan ben ik benieuwd wat je van dit snoepje vindt.

Mijn arm buigt naar achteren, de mouw van mijn shirt rolt om, ik hoor het geluid van de zes vlammetjes die samen branden. Het lijkt gesis maar dan heel hard, als een nest slangen, of de jet van een jachtbommenwerper, of het suizen van de stoom bij de geothermische elektriciteitscentrale in Larderello. Alles is zo krachtig, alles is zo overweldigend.

We tellen samen hardop tot tien, we schreeuwen steeds harder, de cijfers volgen elkaar nauwkeurig en overzichtelijk op en wij zijn net als zij onwankelbaar, zeker en prachtig ...

Zeven ... Acht ... *Boem.*

Mijn oren suizen.

Ik zie Stefano gillend wegrekken, ik kan hem niet verstaan maar ik begrijp dat hij huult, hij. Silvia daarentegen staat hier voor me, onbeweeglijk, en ze staart naar een punt vlak onder mijn gezicht.

Ik laat mijn blik zakken en zie wat zij ziet. Ik zie de leegte.

Oké, nu zijn we in 2010, we zijn een paar jaar verder maar dat van die leegte is me haarscherp bijgebleven. De rest van het verhaal zal wel min of meer zo gegaan zijn, misschien was de isolatietape niet zilverkleurig, en misschien was het slootmonster gewoon een boomstronk die er vreemd uitzag door de warmte en het vergiftigde water. Maar dat gevoel van leegte heeft zich in mijn hoofd geprent en zit er nog steeds, exact hetzelfde.

Want de ware leegte is iets afschuwelijks. De ware leegte is niet hetzelfde als het niets. Het niets is te zwak uitgedrukt.

Ik zal het uitleggen aan de hand van twee scènes.

Een: je komt in een hotelkamer aan en je trekt een lade open om je spullen in op te bergen, de lade is leeg en je begint er je onderbroeken, hemden en sokken in te stoppen.

Twee: je komt thuis, in de onderste lade van je klerenkast bewaar je al je geld, verstopt in een schoendoos. Je bukt je, je trekt de lade open en die is leeg.

Kijk, dit zijn twee laden en ze zijn allebei leeg. Maar zijn ze hetzelfde?

Ik dacht het niet.

Want de ware leegte is niet het niets, het is het niets waar eigenlijk iets had moeten zijn. Iets belangrijks, iets wat er altijd geweest is, en dan kijk je op een keer en kom je er ineens achter dat het er niet meer is.

Net als op die julimiddag in 2005, als mijn oren suizen en ik mijn blik laat zakken en mijn arm zie die bij de schouder begint en zich bij de elleboog buigt en vervolgens in een rechte lijn doorgaat tot aan de pols. En na de pols, niets. Daar had de hand moeten zitten, mijn hand. Die heeft er altijd gezeten, hij zit er al meer dan veertien jaar, maar nu is er alleen lucht, een lucht die stinkt naar de sloot, meer niet.

Kijk, dat is pas leegte.

Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht ... *Boem*.

Want Galileo was echt een sukkel.

En ik ben nog erger.

Metal Devastation

Goed, ik mis dus een hand. De rechter, en ik ben niet links. Dat wil zeggen, nu wel, noodgedwongen, maar destijds niet. Destijds deed ik zo ongeveer alles met mijn rechterhand. Eten en me krabben, de afstandsbediening vasthouden of een pingpongbatje. En kanonslagen weggoeien, helaas.

Hier in Muglione, waar je heel leuke mensen hebt, noemen ze me De Stomp of Stompie, maar vaker nog Handje. Net zoals ze iemand met een kale kop Langharige Beatle of Krullenbol noemen, en Maurino, de conciërge die niet kan praten, noemen ze uiteraard Pavarotti.

Het is altijd hetzelfde, wat ontbreekt telt veel zwaarder dan wat er wel is, en één hand minder is blijkbaar veel belangrijker dan het feit dat ik – om maar wat te noemen – nog een andere hand heb die in perfecte staat verkeert, en allebei mijn benen, mijn voeten, mijn smaakpapillen.

Maar het is wel best zo: we zijn vijf jaar verder en ik kan nu al heel wat belangrijke dingen zelf doen. Van die dingen die je elke dag doet zonder erbij na te denken, zoals je veters strikken, jezelf wassen, eten. Ik heb ze tot in detail uit elkaar moeten halen en daarna heb ik ze op een heel andere manier weer in elkaar moeten zetten. Het heeft behoorlijk wat tijd gekost, maar de tijd is verstreken en ik heb veel geleerd. In zekere zin zou ik kunnen zeggen dat ik ben gegroeid.

Maar mijn hand niet, die groeit niet meer aan. Ik zweer je dat ik daaraan heb gedacht, direct na de knal was het mijn eerste echte gedachte. Een of twee tellen lang heb ik me afgevraagd of een hand weer kan aangroeien. Wat op zich helemaal niet zo'n gek idee is, want als krabben een schaar verliezen groeit die ook gewoon weer aan, en als je de staart van een hagedis afbreekt gebeurt dat ook. En dat vind ik eigenlijk juist absurd.

Ik bedoel, wij zijn toch de superieure diersoort? Hoe is het dan mogelijk dat krabben en hagedissen zoiets wel kunnen en wij niet? En zelfs een zeekreeft, mijn god, een zéékreeft! Die heeft twee enorme scharen, en als hij er een kwijtraakt tijdens een gevecht of omdat hij in een net is blijven steken, dan groeit ook die enorme schaar weer aan. En omdat dat heel veel energie kost, stopt de zeekreeft met groter worden. Serieus, dat stomme beest op de zeebodem stopt met groeien omdat op die manier alle energie naar die schaar daar gaat, en na een tijdje is hij weer helemaal het mannetje en kan hij weer zijn gang gaan in het water. Ik bedoel, een kreeft is tot zoiets in staat, en wij als de zogenaamde koningen der natuur kunnen alleen maar nutteloze delen laten aangroeien zoals nagels, huid en haren ... Poe poe, wat een inspanning.

Strata-poem ...

Giuliano slaat op de snaredrum en brengt me met mijn gedachten terug in de garage. Hij gaat nog even goed op zijn krukje zitten, de andere twee kijken me aan met hun instrumenten in de hand. We zijn er klaar voor.

One, two ...

Daar heb je die cijfers weer, elke keer weer dat tellen. Het is nu vijf jaar geleden, maar elke keer als ik begin te tellen loopt er toch een soort rilling over mijn rug. Maar dat is oké, een beetje spanning kan geen kwaad nu, het houdt me juist bij de les en pept me op, want dit is het moment om alles te geven.

One, two, three, four ... Come on!

De gitaar zet in met een moordende riff, twee maten helemaal in zijn eentje, dan komt de drum erin met een lekkere vette break en de bas die zich erbovenop stort, ik staar naar de muur voor me en gooi mijn hoofd in de lucht heen en weer op het ritme van het nummer, mijn haar vliegt alle kanten op.

Nog twee maten instrumentaal en dan kom ik, ik ben de zanger. Logisch, ik had met één hand nou eenmaal niet veel te kiezen. Ja, ik weet wel dat de drummer van Def Leppard ook nog platen heeft gemaakt nadat hij een arm was kwijtgeraakt, maar heb je die platen gehoord? Dat bedoel ik, en dus bof ik maar dat ik een schitterende stem heb.

En vanavond is een historisch moment, want we zingen voor het

eerst in het Italiaans. In zekere zin heb ik verloren, want ik zag het helemaal niet zitten om in het Italiaans te zingen, maar op 1 mei, de Dag van de Arbeid, is er in Pontedera zo'n festival voor middelbare scholieren genaamd PontedeRock en dat wordt georganiseerd door de linkse jeugdbeweging en die heeft zo'n stomme regel dat alles in het Italiaans moet. We hebben gestemd en besloten om onszelf te prostitueren, we hebben drie nummers uit het Engels vertaald en vanavond gaan we ze zo repeteren.

Stop. Nog een drumbreak en dan kom ik.

*De zombie verrijst uit het graf
Je kunt het niet meer halen
De ondode is je straf
Hij zal je vermaaaaaalen.*

Al die a's gooi ik eruit met mijn speciale, krachtige hoge toon. Het metrum is helemaal verpest in de vertaling, maar ik moet zeggen dat ik het veel erger had verwacht, veel erger.

*Je rent weg over een pad tussen de bomen
Maar dat blijkt ook bij het kerkhof uit te komen
En die vervloekte lijken hier
Maken je zo dood als een piiiiieeeeeer.*

Dan komt het refrein. Bij een goeie song laat het refrein het nummer openbarsten, als een raket die hoger en hoger gaat en dan in de hemel ontploft.

*De zombie verrijst uit het graf
De zombie verrijst uit het graf
Hij komt regelrecht op je af
De zombie verrijst uit het graaaaaaaaaaaf.*

Stefano op de bas wisselt een blik met Giuliano die op het drumstel ramt: vanavond zijn we weergaloos, we zijn fenomenaal, en nu even een break en dan komt de gitaar. Daar komt hij, nu ... nu ...

'Stop, stop! Antonio, shit man, waarom begin je nou niet?'

'Hè ... ik? De solo is toch niet nu!'

'Wel waar.'

‘Hoezo, de solo is straks pas. Eerst het tweede refrein en dan kom ik met de solo.’

‘Jawel, maar nu was er een minisolo, die wou je er zelf in hebben!’

Antonio kijkt de anderen aan. Stefano, die de laatste vijf jaar niet veel is veranderd, slaat zijn ogen neer om hem geen ongelijk te geven, maar Giuliano staat hem bezweet en pissig aan te staren.

‘Oké, jongens, ik was het even vergeten. Zand erover.’

‘Ja, zand erover, dikke lul, we zijn aan het opnemen!’

‘Oké, oké, nu doe ik het goed. Beloofd. Maar eerst effe een peuk, oké?’

Ze laten de instrumenten achter en gaan alle drie naar buiten. Ik rook niet want dat is slecht voor mijn stem, en ook een rokerige ruimte kan al een probleem zijn voor de hoogste tonen. Dus trekken ze hun leren jacks aan en laten ze mij alleen achter in de garage.

We moeten alleen wel een beetje opschieten, want uiterlijk morgen moeten we drie nummers klaar hebben voor die lui van het festival die de bands selecteren. Ik ben met ze gaan praten, en van de vijf waren er drie met dreadlocks. Van die types die naar relaxte shit luisteren, met iemand die zingt dat we elkaars hand vast moeten houden en bloemen moeten gaan plukken in het veld en dat alles goed is als de zon maar schijnt. Eigenlijk zijn we bij voorbaat al uitgeschakeld, maar we doen net of we gek zijn.

En we doen ook net of Antonio zich per ongeluk vergist heeft en dat het niet meer zal gebeuren, maar we weten allemaal donders goed wat zijn echte probleem is: Antonio is te knap. Hij is bijna twee meter lang, hij heeft een sixpack, brede schouders en de lady-killercombinatie van zwart haar en groene ogen, waardoor alle meiden in zwijm vallen zodra ze hem leren kennen.

En naast het feit dat Antonio zo knap is, is het probleem dat wij, de anderen, juist heel erg lelijk zijn. Ik bedoel, als ik niet met die hand zat zou ik er nog wel mee door kunnen, maar Giuliano en Stefano zijn echt niet om aan te zien. Ik ben dol op ze maar het is gewoon zo. Stefanino weegt amper vijftig kilo en zijn tanden steken zo ver naar voren dat je ze ook ziet als hij zijn mond dicht heeft, en Giuliano is een dikke papzak met een dubbele kin die eruitziet alsof hij een heuptasje om zijn nek heeft.

Een paar dagen geleden, bijvoorbeeld: we waren met zijn allen

onderweg naar de repetitie en op het plein stonden wat oudere jongens die alleen Antonio kent, ze zien hem met ons lopen en roepen: 'Antò, waar loop jij nou weer mee rond, doe je vrijwilligerswerk met spasten of zo?'

Dat soort dingen, en dan valt het niet mee om in de band te blijven geloven en goed te spelen. En dan ga je je afvragen waar je heen wilt, wat je wilt bereiken, waar vier losers in een gat van niks toch mee bezig zijn als ze muziek spelen die niemand mooi vindt, en ...

Dan zijn de peuken gelukkig opgerookt en komen de anderen weer de garage in en kijken we elkaar met een felle, meedogenloze blik aan.

En daar gaat Metal Devastation weer verder met het verpletteren van de wereld.

Albertina

Het is april, het is negen uur 's ochtends en het is koud op de fiets.

Als ik hard fiets krijg ik het warmer, maar dan waait het ook harder en daardoor koel ik weer af, ik weet niet wat het beste is. Het was zeker het beste geweest om op de scooter te gaan, maar de benzine is op, en ik fiets nog liever de rest van mijn leven dan dat ik mijn pa om geld moet vragen.

Maar deze ochtend moet ik voor hem invallen in de winkel en dus neem ik zijn geld wel aan want dan verdien ik het ook, ik krijg het niet zomaar, dus dan is het geen probleem. Behalve dan dat ik van school spijbel, maar ik had twee uur wiskunde dus misschien is dat ook niet zo'n probleem. Het enige echte probleem is dat ik voor wiskunde en natuurkunde en filosofie zo slecht sta dat ik misschien geen eindexamen mag doen, en dan kan ik het wel helemaal vergeten. Nee, nu is het afgelopen, vanaf morgen ga ik heel hard leren en laat ik zien dat ik het begrepen heb, dat ik mijn best doe, jawel, vanaf morgen ga ik er helemaal voor, echt waar.

Maar vanochtend moet ik dus de winkel openen, mijn pa is met de jongens naar een wielersport buiten de regio, en een hengelsportzaak is net een apotheek, er kan altijd een klant komen die dringend iets nodig heeft en dus moet er altijd iemand zijn.

Vroeger konden we wel af en toe dicht zijn omdat Magic Hengelsport toen niet de enige visserswinkel hier in Muglione was. Je kon ook nog naar Albertina, dat was de naam van de eigenaresse, en iedereen noemde die zaak zo omdat hij geen echte naam had, en zelfs geen uithangbord, als je het niet wist zou je nooit hebben gedacht dat het een winkel was en niet een gewoon huis een beetje buiten het dorp. Die Albertina woonde er ook, er was een lange, smalle kamer met een toonbank en wat hengels en molens en madden, maar helemaal achterin, achter de dozen, was nog een deur en

af en toe maakte ze die open om iets te pakken en dan zag je dat daar een keuken was.

Dat was natuurlijk heel handig, want als je eens op een absurd tijdstip maden nodig had hoefde je alleen maar aan te bellen en dan was Albertina er, ze kwam op haar gemakje naar de deur en gaf je wat je nodig had.

En het is ook inderdaad een keer voorgekomen dat ik in alle vroegte met Stefano naar de sloot wilde om een speciaal lokaas uit te proberen dat we zelf hadden gemaakt, met bloem en jam en gedroogde vruchten en Nesquik. We hadden het zelf geproefd en het was lekker, heel zoet, wat perfect is omdat karpers helemaal uit hun bol gaan als ze iets zoets ruiken en dan happen ze meteen toe. Dus als dat lokaas van ons werkte, dan konden we het verkopen en heel rijk en beroemd worden.

Toegegeven, ik heb nog nooit gehoord van iemand die beroemd is geworden met karpers, maar die zomer geloofden we er een beetje in, Stefano en ik. We hadden er zelfs al een naam voor bedacht, de Magic Karper Special, en het recept was zo geheim dat we het onszelf niet eens meer zouden kunnen herinneren als het onverhoopt zou blijken te werken. Maar we moesten het eerst uitproberen, en om het uit te proberen hadden we voor een euro aan maden nodig om aan de haak te doen. Het was zes uur 's ochtends en omdat mijn pa de hengelsportwinkel destijds nog niet had, gingen we bij Albertina langs en belden we aan. Dat wil zeggen, eerst stonden we er tien minuten over te onderhandelen: 'Bel jij maar. Nee jij. Nee jij. Nee jij, of durf je soms niet? Jij wel dan? Ik wel. O ja? Nou, doe dan ...'

Uiteindelijk zetten we allebei een vinger op de bel en drukten we hem samen in. Op dat tijdstip, in die stilte, schoot het geluid als een elektrische schok via onze vingers door onze armen, en eerlijk gezegd was ik toen het liefst op mijn fiets gesprongen en ervandoor gegaan.

Een tijdje gebeurde er niets, behalve dat het geluid van de bel in de grote lege kamer wegstierf. Toen ging er een lamp aan en deed de deur 'klik'. Albertina stak haar vlasachtige, zwartgrijze krulenkop naar buiten en groette niet maar vroeg alleen maar wat we wilden. Ze was niet kwaad, ze sliep gewoon nog.

'Maden alstublieft, mevrouw.'

'Hoeveel?'

‘Een euro, graag.’

Ze verdween naar binnen en kwam terug met de maden in een doorzichtig zakje. Ze gaf het aan ons, nam het kleingeld en vroeg: ‘Anders nog iets?’ Wij zeiden: ‘Nee,’ zij knikte, ze ging naar binnen en het licht ging weer uit.

Die hele weg tussen de lege akkers, de keien en de kale takken hield ik mijn mond en vroeg ik me verward af of volwassenen het normaal vinden om voor dag en dauw te worden wakker gemaakt voor een euro. Ik vond namelijk van niet, ik zou in haar plaats ontzettend kwaad zijn geworden.

Toen kwamen we bij de sloot en dacht ik er niet meer aan.

Het speciale lokaas werkte niet, zodra het in het water kwam viel het helemaal uit elkaar. Gelukkig hadden we ook nog de maden, die deden we aan de haak en toen kwamen de karpers, de dwergmeervallen, de kroeskarpers en zelfs een paar zeelten, en waren we ons lokaas meteen vergeten.

Het heeft eigenlijk iets vreemds, dat we ’s ochtends nog dachten dat we miljonair zouden worden en een halfuur later al wisten dat het niets werd, maar het kon ons geen moer schelen omdat de vissen goed beten. Het heeft iets vreemds, maar ook iets moois, iets heel moois, vind ik.

Maar mijn pa denkt daar heel anders over. Dit is typisch iets wat hem woest zou maken. Hij noemt zoiets genoeg nemen met minder, en genoeg nemen met minder is voor losers.

‘Fiorenzo, aan het eind van een koers telt alleen de volgorde van aankomst, eerste, tweede en derde. En de volgende dag is iedereen nummer twee en drie vergeten.’

Dat zei hij altijd tegen me na een wedstrijd, want voor hem bestond er niets anders in het leven. De wereld om hem heen is slechts een harde, wisselende ondergrond waarop je de wielercourses kunt uitzetten.

Normale vaders nemen hun kinderen mee naar de kermis, naar de dierentuin, naar de bioscoop, ze gaan voetbalplaatjes met ze kopen, of dus vissen. De mijne ging alleen maar met me trainen op de fiets. Ik leerde het zó vroeg dat ik in het begin beter kon fietsen dan lopen. Maar voor mij was dat normaal. Zoals het ook normaal was om achter de volgwagen aan te fietsen naast profcoureurs die me bij elk stuk van de koers uitlegden wat de juiste versnelling was.

Sterker nog, soms was ik zo eigenwijs dat ik niet eens naar ze luisterde, en als het dan bergop ging en ze zeiden: 'Nu terugschakelen anders zit je zo kapot,' dan kon ik rustig mijn hoofd schudde en in hetzelfde zware verzet blijven rijden als zij. Even later liepen mijn benen vol, en voelde ik die pijn boven in mijn dijen, precies halverwege, en dan begon ik te harken met mijn hele lijf en mijn schouders en uiteindelijk zat ik te hijgen als een astmatische hond.

En dat ging zo maar door, jaar in, jaar uit, met mama die zich telkens weer boos maakte en mijn pa die niet naar haar luisterde en ik die op de pedalen stond en mezelf klokte en droomde van de dag dat ik wereldkampioen zou worden. Ik had mijn dankwoord al geschreven.

Maar dan, precies op de dag nadat ik de Monte Serra in een nieuw persoonlijk record had beklommen, knutsel ik die superbom van zes kanonslagen in elkaar en is het vaarwel rechterhand. Vaarwel wielrenfiets.

Mijn pa is me niet komen opzoeken in het ziekenhuis. Tenminste, hij kwam wel, maar hij kon me niet aankijken zonder in huilen uit te barsten en dus ging hij maar weer weg, en ik zag hem pas weer terug toen ik werd ontslagen. Ik kwam thuis in mijn pyjama, en als je in je pyjama uit een auto stapt wil dat zeggen dat het niet echt lekker gaat met je. Mijn pa stond in de deuropening en even kon ik hem niet recht in de ogen kijken, en hij mij ook niet. Ik kon het niet omdat ik me schaamde, van hem weet ik het niet.

Maar toen gaf hij me een poster die hij had laten maken bij de fotograaf, een foto van Fiorenzo Magni, want ik heet Fiorenzo omdat hij ook zo heet. Magni was de Leeuw van Vlaanderen en in 1956 reed hij de Giro uit met één hand: hij had bij een val zijn sleutelbeen gebroken waardoor hij met die hand zijn stuur niet meer kon vastpakken. Maar in plaats van uit de koers te stappen, bond de Leeuw van Vlaanderen een reep stof aan het stuur en hield hij het andere uiteinde tussen zijn tanden, waardoor hij zich tijdens de zwaarste beklimmingen toch op de een of andere manier kon vastgrijpen. Op die manier reed hij half Italië door en beklom hij de meest afschrikwekkende bergen, en op de poster zag je hem met die benen die eruitzien als balken met keiharde kabels erin, het publiek om hem heen dat staat te schreeuwen en

hij die met geconcentreerde, wilskrachtige ogen, voorovergebogen op zijn tanden bijt en recht voor zich uit kijkt terwijl hij maar blijft klimmen.

Ik keek naar de poster, en toen naar mijn pa. Hij zei tegen me: ‘Zo, Fiorenzo. Kijk maar eens goed naar deze foto. Dit is wat jou vanaf vandaag te wachten staat.’

Op dat moment kreeg ik wel even een schok. Wilde hij me weer de Monte Serra op sturen met een reep stof tussen mijn tanden? Hij was gek, dat kon mijn dood betekenen, het zou me op zijn minst een paar tanden kosten.

Maar ik had het verkeerd begrepen. Toen hij zei dat dit me vanaf die dag te wachten stond, had hij het niet over wielrennen. Hij had het over het leven.

Hij heeft me inderdaad nooit meer meegenomen om te wielrennen. En hij heeft ook nooit meer tegen me gezegd dat als ik ergens volledig voor ging, als ik ergens voor vocht, dat ik dan kon winnen.

Dat soort dingen zegt hij nu alleen maar tegen Mirko Colonna, dat vervloekte Kampioentje dat hij stomtoevallig is tegengekomen in een afgelegen berggehucht ergens in Molise. Een speling van de natuur die op de fiets springt en met zijn ogen dicht wint, zonder enige inspanning, en alle anderen ver achter zich laat.

En ik bungel helemaal achteraan, piepklein op de achtergrond. Sterker nog, voor mijn pa ben ik totaal uit beeld verdwenen, voor altijd teruggetrokken uit welke koers dan ook.

Zo is het gewoon, ik hoef het niet mooier te maken dan het is, het is zo, ook al klopt het eigenlijk voor geen meter. Maar ik ben niet iemand die het snel opgeeft.

Bijt op die reep stof, Fiorenzo, bijt op die reep stof en zet je tanden op elkaar.

De honden van het lot

Ripabottoni, Molise, vlak voor kerst

Het zijn er twee, half hond, half wolf, en ze zitten boven op de Colle di Sasso om de koelkast van de herder te bewaken. Het is geen echte koelkast, maar op dit stuk van de berg smelt de sneeuw nooit en daarom bewaart de herder hier zijn etenswaren.

Ze zijn vel over been, hebben een stekelige vacht, geen naam en geen ketting, ze kunnen zo weglopen als ze zouden willen. Maar de herder zou ze in een halve ochtend hebben opgespoord, en de andere helft zou hij dan gebruiken om ze af te ranselen. Ze zijn vies, ze zijn uitgehongerd, maar ze zijn niet dom.

Om diezelfde reden wagen ze het niet om het voedsel dat onder de sneeuw ligt aan te raken. Al gaan ze dood van de honger, ze wachten op de herder die af en toe langskomt en hun dan wat toewerpt. Maar soms worden ze een handje geholpen door het lot. Met een haas of een fazant of een gezinshond die om wat voor treurige reden dan ook eens een kijkje boven op de berg komt nemen. En dan is het smullen geblazen.

Zoals nu, want van de top van de berg komt het krakende geluid van voetstappen die de sneeuw plattrappen. De twee honden kijken op en beginnen te kwijlen.

Wat ze niet weten is dat het geluid daarboven van een veertienjarig jongetje komt, met een zwarte vuilniszak die hij als slee wil gebruiken om op de enige plek waar nog sneeuw ligt omlaag te roetsjen. Ze weten niet dat hij Mirko Colonna heet en dat hij vanochtend van school is weggelopen omdat de anderen hem in elkaar wilden slaan. Ze weten alleen dat hij heel wat voedzamer is dan een haas, en dat ze er een stuk langer mee kunnen doen. De twee honden gaan ineengedoken achter een braamstruik aan het eind van de afdaling zitten wachten tot het middageten hun recht in de bek zal glijden.

Maar dat jochie doet er een eeuwigheid over. Hij gaat op de zak

zitten, staat weer op, droogt zijn handen af, bestudeert de afdaling ... Ondertussen houden de honden hem vanachter de doorns in de gaten en hun poten trillen van verlangen om hem te bespringen.

Eindelijk heeft die homp vlees daarboven de knoop doorgehakt, hij zet zich af met zijn handen en glijdt naar beneden. Hij gaat steeds sneller en slaakt een kreet: 'Wooooeeiiiiiii!', even lang als de tijd die hij nodig heeft om halverwege te blijven steken achter een wortel die boven de sneeuw uit steekt. Dan houdt een van de twee honden het niet langer en hij springt tevoorschijn, de andere komt achter hem aan en daar rennen ze de helling op, grommend van de honger.

En niet dat die mafkees ervandoor gaat. Nee, hij ziet ze aankomen en blijft roerloos zitten met zijn armen slap langs zijn lijf, alsof hij zich rustig wil laten verslinden. Pas even later staat hij op, laat de zak op de grond liggen, rent naar de top en stort zich aan de andere kant naar beneden. De honden werpen zich echter als een dolle op de vuilniszak en scheuren hem al vechtend aan flarden, dan stoppen ze, met de stukken plastic in de bek, en realiseren zich wat een beesten ze zijn, waarna ze blaffend weer de jacht inzetten op dat menselijk wezen.

Dat intussen onder aan de helling is aangekomen en op iets geels met twee cirkels eronder springt, hij begint met zijn benen door de lucht rond te maaien en verdwijnt in de richting van de weg aan het eind van het bos.

De honden weten het niet, maar dat is een fiets, een gammele damesfiets die elke dag op school nog gammeler wordt geschopt. Want zijn schoolgenoten haten hem, Mirko Colonna, de Bolleboos die dankzij zijn eeuwige tien met een griffel het hele gemiddelde van de rest van de klas verpest.

Gisterochtend, voor het proefwerk Italiaans, kwam Damiano Cozzi persoonlijk voor zijn neus staan. Zo groot dat er een schaduw over zijn tafeltje viel.

'Luister eens effe, eikeltje, weet je wat er gebeurt als ik vandaag geen zes haal? Dan moet ik van school af om te gaan werken. En weet je waar? Bij mijn oom, en het werk van mijn oom is kleren aandoen bij lijken. Wist je dat lijken kleren aan kregen? Ze krijgen kleren aan, en eerst worden ze ook nog gewassen. Ik weet niet hoe je een lijk wast, en dat hoef ik ook nooit te weten. Maar

als jij vandaag weer een tien haalt, en de leraar weer met dat gezeik komt aanzetten dat we in vergelijking met jou allemaal een stelletje stumpers zijn, dan heb ik het helemaal gehad. En dan kun je ervan op aan dat jij het eerste lijk bent dat ik aankleed. Duidelijk?’

Voor de zekerheid had hij Mirko’s pen gepakt en die met twee vingers doormidden gebroken. Maar dat was heus niet nodig geweest, Mirko had het maar al te goed begrepen en hij had dan ook het meest absurde opstel ter wereld geschreven. Alleen was de leraar vanochtend helemaal van streek de klas in gekomen met die opstellen.

‘Kinderen, de opdracht was een opstel te schrijven over Kerstmis en de consumptiemaatschappij omdat dat mooi bij deze tijd van het jaar past en ik benieuwd was hoe jullie daarover denken. Jullie klasgenoot Mirko Colonna heeft die titel echter gewoon aan de kant geschoven en een halve pagina volgeschreven waarin hij uitlegt dat het beroep van leraar een treurig en beschamend beroep is. Ik heb het gelezen, ik heb het nog een keer gelezen, en toen ben ik hierheen gekomen om afscheid van jullie te nemen, want ik vertrek.’

De reatrix was erbij gekomen en iedereen was opgestaan, iedereen behalve Damiano Cozzi die ongegeneerd was blijven zitten op zijn stoel, die veel te klein was voor zijn kont. Hij had toch allang door hoe laat het was, en het enige wat hem nog bezighield was de vraag of je lijken ook daar moest wassen, in hun onderbroek.

‘Meneer Giannaccini, denk er alstublieft nog eens goed over na. Net nu u in vaste dienst bent ...’

‘Ach, mevrouw de reatrix, wat maakt dat nou uit, vaste dienst of niet ... Lees dit hier maar eens, alstublieft, lees het maar even en dan hoor ik graag wat u te zeggen hebt.’ Hij reikte haar het proefwerkblaadje met het opstel aan, maar de reatrix trok haar hand weg en deinsde achteruit alsof hij haar een schorpioen wilde geven, waarna ze er gauw vandoor ging.

En Mirko Colonna was er ook vandoor gegaan. Hij vroeg of hij even naar de wc mocht, maar toen was hij weggelopen van school. Ze gaan er vast moeilijk over doen, misschien wordt hij wel geschorst, maar dat is altijd nog beter dan te worden vermoord door Damiano Cozzi. Alleen kreeg hij onderweg naar huis het idee om te gaan sleeën, en nu wordt hij misschien doodgebeten door de

honden van de herder. Het klopt dus inderdaad dat je niet aan je lot kunt ontsnappen.

De honden rennen grommend achter hem aan en ze weten niks van fietsen, leraren in vaste dienst en proefwerken, al weten ze misschien wel iets van het lot. En ze weten in elk geval zeker wat rennen is.

Daar is de rand van het bos en begint het asfalt van de weg, Mirko wil bergaf gaan maar van die kant duiken de honden ineens op en dus moet hij zich snel omdraaien en de andere kant op fietsen, naar de top van de Monte Muletto. Hij gaat op de pedalen staan en probeert ze zo snel mogelijk rond te draaien. De honden zijn niet gewend aan zoiets hards en glibberigs als asfalt, en het duurt even voor ze snappen hoe ze vooruit moeten komen.

Maar het zal niet lang meer duren, de weg wordt steeds steiler en die homp vlees die daar voor hen uit danst moet toch last krijgen van vermoeidheid. Zij voelen het al, terwijl ze vier poten hebben en zijn geboren om te rennen, dus laat staan hij. En inderdaad heeft hij het behoorlijk zwaar, hij buigt zich voorover en zijn zweetgeur reikt tot in de neusgaten van die beesten die zich vol vuur voorbereiden op een gevecht om de malse stukjes.

Maar hoe ongelooflijk ook, dat jochie geeft niet op. Misschien komt het door dat uitgehongerde gegrom achter hem, misschien komt het door het laatste restje overlevingsdrang, maar hij vindt de kracht om nogmaals op de pedalen te gaan staan. Alleen worden de haarspeldbochten steeds steiler en de volgende lijkt wel een muur, het jochie draait zich op, knalrood en happend naar adem, de honden komen dichterbij, steeds dichterbij ...

Dan klinkt helemaal achteraan, achter het jochie en achter de honden en achter ieders gevecht om te overleven, het geronk van een motor.

Het is een auto, er komt iemand aan, de jongen draait zich om en steekt zijn hand in de lucht, hij schreeuwt om hulp. Meteen schalt er vanuit de auto een metalige schreeuw die zijn hulpgeroep en de bomen om hem heen overstemt.

‘Doortrappen! Als je één voet op de grond zet rij ik je te pletter, doortrappen!’

De auto geeft gas tot hij bij de honden is, hij toetert, ze gaan naar de kant van de weg en blijven rennen, de auto draait ineens hun kant op en snijdt ze de weg af in de berm, hij stopt, het portier gaat

open. De twee honden blijven staan. Ze snappen er niks van, maar wat er nu op hen afkomt is een nog veel grotere maaltijd.

Hij lijkt alleen wat minder weerloos, en hij heeft een ijzeren staaf in de hand zoals de herder ook heeft. Ze gaan een eindje uit elkaar staan, ze duiken in elkaar en bereiden zich voor op de aanval. Maar dat menselijk wezen is sneller, hij rent op een van hen af en ramt hem met die staaf op zijn rug. Een doffe klap, een stekende pijn, uit de bek van het beest komt het geluid van een dovende kaars.

De hond staat even te wankelen, hij ziet de andere de helling af stuiven, en zodra hij weer weet hoe hij zijn poten moet gebruiken rent hij achter zijn maatje aan. Naar de bomen, tot aan de sneeuw aan de andere kant van de Colle di Sasso, waar de herder misschien alweer terug is en heeft ontdekt dat ze niet de wacht houden.

En met het vooruitzicht van nog meer slaag rennen de twee honden zonder naam het dichte bos in en verdwijnen voor altijd uit dit verhaal.

Intussen is Roberto Marelli weer in zijn auto gestapt, hij heeft de ijzeren staaf teruggelegd en rijdt in zijn één omhoog, met loeiende motor.

Hij heeft twintig jaar op de fiets gezeten, en nu is hij alweer tien jaar pupillentrainer. Hij kent veel kampioenen die hem uitnodigen voor allerlei officiële bijeenkomsten, zoals deze in de provincie Campobasso waar wordt gevierd dat ze volgend jaar een etappeplaats in de Giro d'Italia zullen zijn.

Maar hij had geen idee dat het hier zo'n afgelegen streek was, hij is al te laat vertrokken uit Muglione en nu weet hij niet eens waar hij is, en hij had die twee honden die midden op de weg voor zijn neus renden het liefst willen platrijden. Maar toen zag hij ineens dat joch daar fietsen op die wrakkige fiets van hem, en toen bestond er even niets anders meer. Want dat mormel fietste maar door zonder om te kijken, in een krankzinnig tempo, hij nam de haarspeldbochten met een volmaakte stijl en een schijnbaar onuitputtelijke energie.

'Zo ja, ga door! Als je de grond raakt, breek ik je benen! Tot aan de top, kom op, je kunt het, een-twee, een-twee, een-twee!'

Het jochie wankelt even, maar hij ziet de motorkap achter hem

dichterbij komen en gaat nog eens op de pedalen staan, krachtig en wanhopig. Je ziet dat hij erdoorheen zit, hij doet zijn dijbenen uit elkaar en schommelt met zijn bovenlijf, maar toch blijft hij klimmen. De energie die je toch nog ergens in jezelf weet te vinden als je accu al leeg is, dat is het geheim van de grote kampioenen. We hebben allemaal een tank, en die kunnen we allemaal heel goed leegmaken. De kampioen maakt het verschil wanneer de tank leeg is. En dat eikelkje hier voor hem is een kampioen.

‘Een-twee, een-twee, een-twee! Recupereren en trappen, recupereren en trappen, kom op, we zijn er bijna, kom op, we zijn er bijnaaaaaaaaa!’

Het joch zwiert door de laatste bocht en boven hem ontvouwt zich de top van de col, hij zet nog even aan met zijn hoofd omlaag, terwijl zijn fiets heen en weer slingert als bij de echte klimmers, die in een soort ballet omhoog dansen. *En danseuse* is de technische term, Charly Gaul kon het, net als José Manuel Fuente, en dus ook dit sukkeltje hier op een afgelegen weggetje in Molise.

De beklimming zit erop, het jochie stopt en laat zijn fiets op de grond vallen. Hij buigt zich voorover, gooit zijn handen in de lucht alsof hij zich wil overgeven en zegt: ‘Meneer, ik ken u niet, ik heb niets ged...’, hij buigt zich nog verder voorover en moet overgeven.

Roberto zet zijn auto midden op de weg, springt eruit en stoot zijn knie tegen het portier. Hij vloekt, vermant zich en rent naar dat jochie dat grote ogen opzet. Het joch ziet hem aankomen en houdt zijn handen voor zijn gezicht, hij knijpt zijn ogen dicht en bereidt zich voor op de eerste klap. Maar die komt niet. In plaats daarvan voelt hij iets lichts en warmes om zijn rug, het is een deken die de meneer over zijn schouders heeft gelegd.

‘Jezus, waar kom jij vandaan! Stap in de auto! Niet normaal man, waar kom jij vandaan, waar kom jij vandaan!’